U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci stěžovatele: **O. CH.,** proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2004, č. j. 11 Az 179/2003 - 30,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou k Městskému soudu v Praze dne 31. 3. 2004 se stěžovatel domáhá zrušení jeho rozsudku shora. Napadeným rozsudkem byla zamítnuta žaloba stěžovatele, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 30. 5. 2003, č. j. OAM-2178/AŘ-2002, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ministerstva ze dne 13. 12. 2001, č. j. OAM-2380/VL-04-OL5-2001 o zamítnutí návrhu na zahájení řízení o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) s tím, že bylo vysloveno, že na žalobce se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Ze spisu vyplývá, že výše uvedený rozsudek, ve kterém byl stěžovatel řádně poučen o možnosti podat do dvou týdnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně kasační stížnost, byl stěžovateli doručen postupem dle § 46 o. s. ř. (§ 42 odst. 5 s. ř. s.), a to do místa, kde se zdržoval, jak plyne z podané žaloby.

Dle § 106 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout.

Dle § 40 odst.1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.

Dle § 40 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Lhůtou se rozumí časový úsek, vymezený počátkem a koncem, přičemž pro lhůty určené dle týdnů platí pro jejich počítání následující pravidla. Počátek lhůty, určené podle týdnů, je dán dnem, který následuje po události, jež je rozhodující pro její počátek. Konec lhůty, určené dle týdnů, připadá na den, jež se pojmenováním shoduje se dnem, na který připadla skutečnost, od níž se lhůta počítá. Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

V daném případě dnem určujícím počátek běhu lhůty ve smyslu § 40 odst. 1 s. ř. s. byl den doručení písemného vyhotovení rozsudku Městského soudu v Praze stěžovateli fikcí, a to desátým dnem od uložení, tj. v pátek 4. března 2004. Ve smyslu § 40 odst. 1 s. ř. s. den následující po dni doručení je považován za první den běhu dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s.

Konec lhůty pro podání kasační stížnosti ve smyslu ust. § 40 odst. 2, § 106 odst. 2 s. ř. s. pak v návaznosti na výše uvedené připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty - tj. dnem doručení, tedy pátek 18. 3. 2004, což byl poslední den lhůty k podání kasační stížnosti. Kasační stížnost byla však podána až dne 31. 3. 2004, po marném uplynutí lhůty stanovené zákonem, jejíž zmeškání nelze prominout. Stěžovatel si rozsudek osobně vyzvedl u soudu dne 19. 3. 2004.

Podle § 46 odst. 2 o. s. ř. (za použití § 42 odst. 5 s. ř. s.) platí, že nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoli se v místě doručení zdržuje, písemnost se uloží a adresát se vhodným způsobem vyzve, aby si písemnost vyzvedl. Nevyzvedne-li si adresát zásilku do deseti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Skutečnost, že adresát nebyl zastižen, ačkoliv se na adrese doručení zdržuje, je předpokladem náhradního doručení podle § 46 odst. 2 o. s. ř. Právě tento základní předpoklad stěžovatel nikterak nezpochybňuje.

Ve vztahu k výše uvedenému je třeba konstatovat, že obsahem doručenky založené na č. l. 35 spisu je též údaj o tom, že dne 23. 2. 2004 byla doručovaná zásilka uložena na poště.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že předmětná kasační stížnost ze dne 31. 3. 2004 a podaná téhož osobně u soudu 1. stupně, byla podána opožděně a jako takovou mu nezbylo, než ji podle § 46 odst. 1 písm. b) a § 120 s. ř. s. odmítnout.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s., podle kterých nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. dubna 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu